9 ఆగస్టు, 2026 – సాధారణ కాలంలో 19వ ఆదివారం

మొదటి రాజులు 19: 9, 11-13; రోమీయులకు 9: 1-5; మత్తయి 14: 22-33

పరిచయం (INTRODUCTION)

ఒక పాత జాలరి ప్రార్థన ఇలా చెబుతుంది: "ఓ దేవా, నీ సముద్రం చాలా పెద్దది, నా పడవ చాలా చిన్నది." చాలా విషయాల్లో, ఆ ప్రార్థన మనందరి పరిస్థితిని తెలియజేస్తుంది. జీవితం తరచుగా మన శక్తికి మించినదిగా అనిపిస్తుంది. మన చుట్టూ ఉన్న గాలి మరియు అలలపై మనకు ఎంత తక్కువ నియంత్రణ ఉందో మనం గ్రహించే క్షణాలు వస్తాయి.

నేటి పవిత్ర గ్రంథ పఠనాలు మనల్ని ఆ అనుభవంలోకి నడిపిస్తున్నాయి. శిష్యులు తుఫానుతో పోరాడుతున్నారు, ఏలీయా గాలి మరియు అగ్ని తర్వాత వచ్చిన నిశ్శబ్దంలో దేవుని స్వరం కోసం ఆలకిస్తున్నాడు, మరియు ఇతరుల హృదయాలను బలవంతం చేయలేని ప్రేమ యొక్క దుఃఖాన్ని పౌలు మోస్తున్నాడు. ప్రతి పఠనము మనకు గుర్తుచేసేది ఏమిటంటే, విశ్వాసం అనేది పోరాటాల నుండి విముక్తి పొందడం కాదు, ఆ పోరాటాలలో దేవుని ఉనికిని నమ్మడమే.

చాలా సార్లు మనలో భయం ఎక్కువగా వినిపిస్తుంది. ఆందోళన, నిరాశ మరియు అనిశ్చితి మన దృష్టిని మసకబారుస్తాయి, దాంతో మనకు ముందే అండగా ఉన్న ప్రభువును మనం గుర్తించలేకపోతాము. అయినప్పటికీ, క్రీస్తు ప్రతి కలత చెందిన హృదయంతో అవే మాటలను సెలవిస్తూనే ఉన్నారు: "ధైర్యముగా ఉండండి, నేనే; భయపడకండి."

ఈ పవిత్ర బలిపూజను కొనియాడటానికి మనల్ని మనం సిద్ధం చేసుకుంటుండగా, భయం మన విశ్వాసాన్ని బలహీనపరిచిన క్షణాలను, లోకపు అల్లరి దేవుని మృదువైన స్వరాన్ని వినపడకుండా చేసిన సమయాలను, మరియు మనల్ని రక్షించడానికి క్రీస్తు చాచిన చేతిని అందుకోవడానికి మనం మరచిపోయిన

తరుణాలను ఒప్పుకుందాము.

ప్రసంగము (HOMILY)

ఒక పాత బ్రెటన్ జాలరి ప్రార్థన ఇలా చెబుతుంది: "ఓ దేవా, నీ సముద్రం చాలా పెద్దది, నా పడవ చాలా చిన్నది." ప్రెసిడెంట్ జాన్ ఎఫ్. కెన్నెడీ ఈ మాటలను వైట్ హౌస్‌లోని ఒక ఫలకంపై ఉంచుకున్నారు. అవి మానవ నైజంలోని ఒక లోతైన నిజాన్ని వ్యక్తపరుస్తాయి: జీవితం తరచుగా మనకంటే పెద్దదిగా, ఊహించనిదిగా మరియు శక్తివంతమైనదిగా ఉంటుంది. ఒక చిన్న పడవ తను ప్రయాణించే సముద్రాన్ని ఎంచుకోలేదు. అది కేవలం ఆ సముద్రంపై ఎలా తేలియాడాలో మాత్రమే నేర్చుకుంటుంది.

మన నియంత్రణకు మించిన వాస్తవాల ముందు నిలబడటం ఎలా ఉంటుందో మనలో చాలామందికి తెలుసు. ఒక అనారోగ్య నిర్ధారణ (Diagnosis) అంతటినీ మార్చేస్తుంది. ఒక బంధం విచ్ఛిన్నం కావడం ప్రారంభిస్తుంది. కుటుంబ భారం మరింత బరువవుతుంది. ఎటు తేల్చుకోలేని అనిశ్చితిలో ఒక నిర్ణయం తీసుకోవలసి వస్తుంది. అకస్మాత్తుగా మన నమ్మకం ఎంత బలహీనమైనదో మనం గ్రహిస్తాము. సముద్రం ఉధృతమవుతుంది, మన చిన్న పడవ భయంకరంగా చిన్నదిగా అనిపిస్తుంది.

ఒక పాత కథలో, ఒక యువ నావికుడు మొదటిసారిగా అట్లాంటిక్ మహాసముద్రాన్ని దాటుతున్నాడు. ఒక తీవ్రమైన తుఫాను సమయంలో, అలలు ఓడను బలంగా కొడుతుంటే, అనుభవజ్ఞుడైన కెప్టెన్ ప్రశాంతంగా టీ తాగుతుండటం అతను చూశాడు. ఆ యువ నావికుడు గట్టిగా, "కెప్టెన్, మీకు భయం వేయడం లేదా?" అని అడిగాడు. దానికి కెప్టెన్, "భయం తుఫానును ఆపలేదని నేను ఎప్పుడో నేర్చుకున్నాను. అది కేవలం నావికుడిని మాత్రమే ఆపుతుంది" అని సమాధానమిచ్చాడు. ఇది చాలా ముఖ్యం. భయం అనేది ప్రమాదం కాదు. నిజమైన ప్రమాదం ఏమిటంటే, ఆ భయం మన దిశను, వివేకాన్ని మరియు నమ్మకాన్ని కోల్పోయేలా చేయడం.

మరొక నౌకాదళ కథ ఈ విషయాన్ని మరింత స్పష్టంగా తెలియజేస్తుంది. ఒక గర్విష్ఠి కెప్టెన్ (అహంకారపూరిత కెప్టెన్ కెప్టెన్) తన సరికొత్త డిస్ట్రాయర్ (యుద్ధనౌక) మొదటి ప్రయాణానికి నాయకత్వం వహిస్తున్నాడు. ఒక చీకటి రాత్రి, తీవ్రమైన తుఫాను సమయంలో, అతనికి నేరుగా ఎదురుగా ఒక కాంతి కనిపించింది. అతను తన సిగ్నల్ ఇచ్చే వ్యక్తిని పిలిచి, "మీ మార్గాన్ని పది డిగ్రీలు దక్షిణానికి మార్చుకోండి" అని సందేశం పంపమన్నాడు. అవతలి నుండి, "మీ మార్గాన్ని పది డిగ్రీలు ఉత్తరానికి మార్చుకోండి" అని సమాధానం వచ్చింది. కోపంతో కెప్టెన్, "నేను ఒక కెప్టెన్‌ను. వెంటనే మీ మార్గాన్ని మార్చుకోండి" అని మరొక సందేశం పంపాడు. దానికి, "నేను రెండవ తరగతి నావికుడిని. వెంటనే మీ మార్గాన్ని మార్చుకోండి" అని సమాధానం వచ్చింది. ఆగ్రహంతో ఊగిపోతూ కెప్టెన్, "నేను ఒక యుద్ధనౌకకు కమాండర్‌ను!" అని గర్జించాడు. చివరి సమాధానం ప్రశాంతంగా వచ్చింది: "నేను ఒక లైట్‌హౌస్ (దీపస్తంభం) ని."

ఏదైతే అడ్డంకిగా కనిపించిందో, అదే నిజానికి రక్షణగా నిలిచింది. ఏదైతే వ్యతిరేకతగా అనిపించిందో, అదే మార్గదర్శకత్వంగా మారింది. తుఫానులలో మన అవగాహన మసకబారుతుంది. కొన్నిసార్లు మనల్ని రక్షించగలిగే దాన్నే మనం ఒక ముప్పుగా తప్పుగా భావిస్తాము.

నేటి సువార్త ప్రపంచం కూడా అలాంటిదే. శిష్యులు ఒక చిన్న పడవలో ఉధృతమైన సముద్రంలో ఉన్నారు, గాలి మరియు అలల చేత కొట్టబడుతున్నారు. యేసు వారితో లేరు—కనీసం వారు ఆశించిన రీతిలో లేరు. ఆ వివరాలు చాలా ముఖ్యమైనవి ఎందుకంటే అవి విశ్వాసంలోని అత్యంత లోతైన అనుభవాన్ని తాకుతాయి: మనం సరైనదని నమ్మినదాన్ని చేస్తున్నప్పటికీ, కష్టాలలో చిక్కుకోవడం.

శిష్యులు యేసు నుండి పారిపోవడం లేదు. వారు ఆయనకు లోబడుతున్నారు. ఆయనే వారిని ముందుగా వెళ్ళమని పంపారు. అయినప్పటికీ, విధేయత వారిని

తుఫాను నుండి రక్షించలేదు.

చాలా మంది ప్రజలు ఈ వాస్తవంతో నిశ్శబ్దంగా పోరాడుతున్నారు. "నేను యోగ్యంగా జీవించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ప్రార్థిస్తున్నాను. నిజాయితీగా పని చేస్తున్నాను. అయినా జీవితం ఎందుకు ఇంత కష్టంగా ఉంది?" విశ్వాసం తుఫానులను తొలగిస్తుందని సువార్త అబద్ధం చెప్పడం లేదు. బదులుగా, ఆ తుఫానుల మధ్యలోనే క్రీస్తు మన యొద్దకు వస్తారని అది వెల్లడిస్తుంది.

మనం తరచుగా గమనించని మరొక చిన్న విషయం ఉంది. పడవ "ఒడ్డుకు చాలా దూరంలో" ఉందని సువార్త చెబుతుంది. శిష్యులు రెండు ఒడ్డుల మధ్యలో ఉన్నారు—తాము బయలుదేరిన చోట లేరు, అలాగే చేరుకోవలసిన చోటికి ఇంకా చేరలేదు. ఆధ్యాత్మికంగా, చాలా మంది ప్రజలు అక్కడే జీవిస్తున్నారు. తాము ఒకప్పుడు ఉన్న స్థితిలో లేరు, అలాగని తాము అవ్వాలనుకుంటున్న స్థితికి ఇంకా చేరుకోలేదు. ఈ మధ్యస్థ స్థలాలు స్థిరత్వం లేనందున భయాన్ని కలిగిస్తాయి. అయినప్పటికీ, అక్కడే విశ్వాసం అత్యంత లోతుగా పెరుగుతుంది.

అప్పుడు ఆ అద్భుతమైన క్షణం వస్తుంది. యేసు నీటిపై నడుస్తూ వారి వైపు వస్తారు. కానీ ఓదార్పుకు బదులుగా, శిష్యులు మొదట తీవ్రమైన భయాన్ని అనుభవిస్తారు. "అది ఒక భూతం!" అని వారు కేకలు వేస్తారు.

భయం మన అవగాహనను మారుస్తుంది. ప్రేమ ఉన్న చోట ప్రమాదాన్ని, ఆహ్వానం ఉన్న చోట తిరస్కరణను, దేవుని ఉనికి ఉన్న చోట నిశ్శబ్దాన్ని మనం చూస్తాము.

మరణశయ్యపై ఉన్న రోగులకు (Palliative care) ఎన్నో ఏళ్లుగా సేవ చేసిన ఒక నర్సు ఒకసారి ఇలా చెప్పారు, చనిపోతున్న చాలా మంది రోగులు ఒకే విధమైన బాధను పంచుకున్నారు: "నేను నా జీవితంలో చాలా భాగం భయపడుతూనే గడిపాను." క్షమించడానికి భయపడ్డారు. మళ్లీ ప్రారంభించడానికి భయపడ్డారు. హృదయాన్ని విప్పి ప్రేమించడానికి భయపడ్డారు. దేవుడిని

నమ్మడానికి భయపడ్డారు. భయం జీవితాన్ని ఎంతగా కుంచించుకుపోయేలా చేస్తుందంటే, జీవించడం కంటే కేవలం బ్రతికి ఉండటమే ముఖ్యం అయిపోతుంది.

ఆ భయంలోకి యేసు మాట్లాడుతున్నారు: "ధైర్యం తెచ్చుకోండి, నేనే; భయపడకండి."

ఈ మాటలు పవిత్ర గ్రంథమంతటా పదే పదే కనిపిస్తాయి, ఎందుకంటే మానవ జీవితంలో భయం అనేది అత్యంత పట్టు విడువని వాస్తవాలలో ఒకటి. "భయపడకండి" అనే ఆజ్ఞ వాస్తవాన్ని నిరాకరించడం కాదు. యేసు తుఫాను లేనట్టు నటించడం లేదు. అలలు నిజమైనవి. గాలి నిజమైనది. కానీ భయానికి చివరి మాట చెప్పే హక్కు లేదు.

అప్పుడు పేతురు ఒక అసాధారణమైన పని చేస్తాడు. "ప్రభువా, నీవే అయితే, నీటి మీద నడుస్తూ నీ యొద్దకు రమ్మని నాకు ఆజ్ఞాపించు."

యేసు కేవలం, "రా" అన్నారు.

ఒక కోణంలో చూస్తే, పేతురు చేసిన పని బాధ్యతారాహిత్యంగా అనిపించవచ్చు. అయినప్పటికీ, విశ్వాసం తరచుగా ఖచ్చితంగా ఆ అడుగుతోనే ప్రారంభమవుతుంది: మనకు సురక్షితంగా అనిపించే దాన్ని దాటి, మనల్ని పిలుస్తున్న ఆయన వైపు అడుగులు వేయడం. ప్రతి దైవ పిలుపు (Vocation), ప్రతి క్షమాపణ, ప్రతి కష్టమైన సయోధ్య, మళ్లీ ప్రారంభించాలనే ప్రతి నిర్ణయం లోనూ పేతురు పడవ నుండి బయటకు అడుగు పెట్టడం లాంటిది ఏదో ఒకటి ఉంటుంది.

ఒక యువతి డిమెన్షియా (మతిమరుపు) తో బాధపడుతున్న తన వృద్ధాప్య తల్లిని చూసుకోవడం కోసం తన విజయవంతమైన ఉద్యోగాన్ని వదిలివేయడం గురించి వివరించింది. ఆమె స్నేహితులు ఆమె తన భవిష్యత్తును పాడు చేసుకుంటుందని చెప్పారు. ఆమె తనకు భయంగా మరియు అనిశ్చితిగా ఉందని ఒప్పుకుంది. అయినప్పటికీ, కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత ఆమె ఇలా

అంది, "నేను చేసిన పనులన్నింటిలో ఇది అత్యంత కష్టమైనది, కానీ దేవుడిని నేను అత్యంత లోతుగా కనుగొన్న స్థలం కూడా ఇదే." విశ్వాసం ప్రారంభంలో ఎప్పుడూ సురక్షితంగా అనిపించదు. అది నిశ్చయత కంటే నమ్మకంలా ఎక్కువగా అనిపిస్తుంది.

మొదట పేతురు నీటి మీద నడుస్తాడు. కానీ ఆ తర్వాత సువార్త, "అతడు బలమైన గాలిని చూశాడు" అని చెబుతుంది. ఆ వాక్యం ఆధ్యాత్మిక జీవితంలోని ఎంతో యదార్థాన్ని ప్రతిబింబిస్తుంది. పేతురు తన దృష్టిని క్రీస్తు నుండి తుఫాను వైపు మారుస్తాడు.

మనలో చాలా మంది విషయంలో కూడా ఇది నిజం కాదా? మనం బాగానే ప్రారంభిస్తాము. తీర్మానాలు చేసుకుంటాము. వివాహ బంధాన్ని సరిచేసుకోవడానికి, ప్రార్థనను పెంచుకోవడానికి, ఒక వ్యసనాన్ని జయించడానికి, మరింత ఓర్పుగా, మరింత ఉదారంగా ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తాము. కానీ ఆ తర్వాత గాలులు బలంగా వీస్తాయి: విమర్శలు, అలసట, నిరాశ, పాత అలవాట్లు, అంతర్గత సందేహాలు. నెమ్మదిగా నమ్మకం కంటే భయం ఎక్కువగా వినిపిస్తుంది. పేతురు మునిగిపోవడం ప్రారంభిస్తాడు.

ఆ తర్వాత వచ్చేది బహుశా సువార్తలోనే అత్యంత నిజాయితీ గల ప్రార్థన: "ప్రభువా, నన్ను రక్షించు!"

అది అలంకారికంగా లేదు. ఎంతో అందంగా తీర్చిదిద్దబడలేదు. కేవలం యదార్థమైనది. కొన్నిసార్లు అత్యంత లోతైన ప్రార్థనలు అత్యంత సరళమైనవిగా ఉంటాయి. ఆసుపత్రి కారిడార్‌లో చేసే ప్రార్థన. అర్ధరాత్రి వేళ చేసే ప్రార్థన. అలసటలో ముక్కున మూలిగే ప్రార్థన. ఆడంబరమైన పదాలు లేక, కేవలం సహాయం కావాలనుకునే ఒకరి హృదయ ప్రార్థన. సువార్త ఇలా చెబుతుంది: వెంటనే యేసు తన చేతిని చాచారు.

వెంటనే. పేతురు తనను తాను సమర్థించుకున్న తర్వాత కాదు. అతను దానికి అర్హుడని నిరూపించుకున్న తర్వాత కాదు. తుఫాను ఆగిన తర్వాత కాదు. క్రీస్తు స్పందన తక్షణమే ఉంది.

ఇది చాలా ముఖ్యం ఎందుకంటే చాలా మంది ప్రజలు దేవుడిని దూరంగా ఉన్నవానిగా, నిరాశ చెందినవానిగా లేదా సహాయం చేయడానికి ఆలస్యం చేసేవానిగా రహస్యంగా ఊహించుకుంటారు. కానీ సువార్త దేవుడిని మానవ బలహీనత నుండి దూరంగా వెళ్ళే వానిగా కాక, దాని వైపు నడిచి వచ్చే వానిగా చూపుతుంది.

మొదటి పఠనం దేవుని ఉనికికి సంబంధించిన మరొక చిత్రాన్ని అందిస్తుంది. ఏలీయా పర్వతం మీద నిలబడి ప్రభువు కోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు. అక్కడ తీవ్రమైన గాలి, భూకంపం మరియు అగ్ని వచ్చాయి. కానీ దేవుడు వాటిలో లేడు. చివరకు "అత్యంత ప్రశాంతమైన నిశ్శబ్ద స్వరం", ఒక మృదువైన గుసగుస వచ్చింది, అక్కడ ఏలీయా దేవుడిని గుర్తించాడు.

మన చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచం అల్లరితో నిండి ఉంది. అంతులేని అభిప్రాయాలు, వాదనలు, ఆందోళనలు, పరధ్యానాలు. శబ్దం మనల్ని ఆధ్యాత్మికంగా చెవిటివారిని చేస్తుంది. మనం దేవుని కృప యొక్క నిశ్శబ్ద ఉనికిని గుర్తించలేకపోతాము.

ఒక వ్యక్తి ఒకసారి ధ్యానకూటం (Retreat) కోసం ఒక మఠాన్ని సందర్శించాడు. రెండు రోజుల నిశ్శబ్దం తర్వాత, అతను ఒక సన్యాసితో, "ఇక్కడ ఏమీ జరగడం లేదు" అని ఫిర్యాదు చేశాడు. ఆ సన్యాసి నవ్వి, "ఎందుకంటే నీ ఆత్మ ఎట్టకేలకు నిశ్శబ్దంగా మారుతోంది, అందువల్ల ఎల్లప్పుడూ జరుగుతూనే ఉన్నదాన్ని గమనించగలుగుతున్నావు" అని సమాధానమిచ్చాడు.

అది ఎంతో లోతైన మాట. దేవుడు తరచుగా మనకు దూరం కాలేదు; మనం కేవలం ఆయన్ను గమనించలేనంతగా పరధ్యానంలో ఉన్నాము.

ఏలీయా అనుభవించిన నిశ్శబ్దం శూన్యత కాదు. అది ఏకాగ్రత. అది భయం తన శక్తిని కోల్పోయే మరియు సత్యం మళ్ళీ స్పష్టంగా కనిపించే ప్రశాంతత.

రెండవ పఠనంలో పౌలు మాటలు మరొక కోణాన్ని జోడిస్తాయి. అతను తన ప్రజల కోసం లోతైన దుఃఖంతో

మాట్లాడుతున్నాడు, ఎందుకంటే తను ప్రేమించే వారు తను జీవమిచ్చే సత్యంగా నమ్మినదాన్ని గుర్తించడం లేదు. ఇది ఫలితాలను నియంత్రించలేకుండా ప్రేమించడం వల్ల కలిగే బాధ.

తల్లిదండ్రులకు ఈ బాధ తెలుసు. స్నేహితులకు ఈ బాధ తెలుసు. తాము ప్రేమించే వ్యక్తి నాశనకరమైన నిర్ణయాలు తీసుకోవడం చూసిన ఎవరికైనా ఈ నిస్సహాయత తెలుసు. విశ్వాసం ఆ బాధను తుడిచిపెట్టదు. కానీ నిరాశకు లొంగిపోకుండా దుఃఖాన్ని ఎలా మోయాలో అది మనకు నేర్పుతుంది.

వీటన్నింటినీ కలిపి చూస్తే, నేటి పఠనాలు ఒక ఉమ్మడి సత్యాన్ని వెల్లడిస్తాయి: మానవులు తమకు తాము స్వయంసమృద్ధులు కారు. మన వెలుపల ఉన్న తుఫానులు, మన లోపల ఉన్న సందేహాలు, మరియు మనల్ని గాయపరిచే బంధాలు అన్నీ మనం ఎంత పరిమితమైనవారమో మనకు గుర్తుచేస్తాయి. కానీ ఆ గుర్తింపు విశ్వాసానికి ముగింపు కాదు. అది విశ్వాసానికి ఆరంభం.

ఎందుకంటే క్రైస్తవ్యం అనేది అంతిమంగా బలమైన వ్యక్తులు తుఫానులను జయించిన కథ కాదు. అది తుఫానుల మధ్యలో ఉన్న బలహీనమైన ప్రజల వైపు నడిచి వచ్చే నమ్మకమైన దేవుని కథ.

సువార్త యొక్క కేంద్రం పేతురు యొక్క వైఫల్యం కాదు, క్రీస్తు యొక్క ఉనికి. యేసు నీటిపై నడిచి వస్తారు. యేసు ధైర్యం చెప్తారు. యేసు తన చేతిని చాచుతారు. యేసు పడవలోకి ప్రవేశిస్తారు. ఆయన పడవలోకి ప్రవేశించినప్పుడు, గాలి ఆగిపోతుంది.

ఈ పఠనాలన్నింటినీ ఒకచోట చేర్చే ఒక చివరి చిత్రం ఉంది: విశాలమైన సముద్రంలో ఒక చిన్న పడవ; భయపడిన శిష్యులు; తుఫాను గుండా చాచిన ఒక చేయి; నిశ్శబ్దానికి ఆలకిస్తున్న ఏలీయా; కరుణ అని గుర్తించే వరకు ప్రమాదంగా భావించబడిన ఒక లైట్‌హౌస్.

బ్రెటన్ జాలరి ప్రార్థన మళ్లీ గుర్తుకు వస్తుంది, కానీ ఇప్పుడు మరింత లోతైన అర్థంతో: "ఓ దేవా, నీ

సముద్రం చాలా పెద్దది, నా పడవ చాలా చిన్నది." అవును, సముద్రం పెద్దదే. కానీ ఆ సముద్రాన్ని సృష్టించినవాడు మరింత పెద్దవాడు. మరియు పేతురు వైపు చాచిన ఆ చేయి, భయం మనల్ని ముంచివేయడానికి ప్రయత్నించినప్పుడల్లా మన వైపు కూడా చాచబడుతూనే ఉంటుంది. ఆమేన్.

15 ఆగస్టు, 2026 – శనివారం

పరిశుద్ధ కన్య మరియమ్మ గారి పరలోకారోపణ మహోత్సవము

మొదటి పఠనము: ప్రకటన 11:19; 12:1–6, 10 రెండవ పఠనము: 1 కొరింథీయులకు 15:20–26 సువిశేషము: లూకా 1:39–56

ప్రేమతో సాగే విశ్వాసము అప్పుడే దైవ మహిమలో అడుగుపెడుతోంది.

పరిచయము (INTRODUCTION)

ఒక లైట్‌హౌస్ (దీపస్తంభం) కావలివాడు ఒకసారి ఇలా చెప్పాడు: భయంకరమైన తుఫానులు వచ్చినప్పుడు తాను ఎప్పుడూ సముద్రపు అలల వైపు చూడలేదని, కేవలం ఆ దీపస్తంభపు వెలుగు స్థిరంగా ఉండేలా చూసుకోవడం పైనే శ్రద్ధ పెట్టానని అన్నాడు. ఎందుకంటే, భయపడుతున్న నావికులకు ఆ సమయంలో అలజడి లేదా కంగారు అవసరం లేదని, వారిని సురక్షితంగా ఇంటికి చేర్చే ఒక నమ్మకమైన

వెలుగు మాత్రమే అవసరమని అతనికి తెలుసు. చాలాసార్లు తాను సహాయం చేసిన వ్యక్తులను ఆయన ఎప్పుడూ కలవలేదు. అయినప్పటికీ, ఆ వెలుగు ఎంతో ప్రాముఖ్యమైనదని ఆయన నమ్మాడు.

ఈ రోజు తిరుసభ మరియమ్మను అటువంటి స్థిరమైన విశ్వాసపు వెలుగుగా కొనియాడుతోంది. ఆమె పరలోకారోపణలో మనం కేవలం మరియమ్మ మహిమను మాత్రమే కాదు, క్రీస్తు నందు మానవాళికి ఉన్న ఉన్నతమైన గమ్యాన్ని కూడా చూస్తున్నాము. దాగియున్నట్టి, వినయపూర్వకమైన, నమ్మకమైన మరియు ప్రేమతో కూడిన ఆమె జీవితం, దేవుడు తన ప్రజలందరి కొరకు ఆశించిన పరిపూర్ణతను అప్పుడే చేరుకుంది. క్రీస్తును మృతులలో నుండి లేపిన పరలోక తండ్రి, మరియమ్మను కూడా పరలోక మహిమకు చేర్చారు.

నేటి సువిశేషం మరియమ్మ ఎలిజబెమ్మను సందర్శించడానికి "త్వరపడి" వెళ్ళినట్లు మనకు చూపిస్తుంది. ఆమెలోని విశ్వాసం కేవలం తన వ్యక్తిగతమైనదిగా లేదా నిశ్చలంగా ఉండిపోలేదు. ఆమె క్రీస్తును మరొకరి జీవితంలోనికి తీసుకువెళ్ళింది, ఎక్కడైతే క్రీస్తు ప్రవేశించారో, అక్కడ ఆనందం ఉప్పొంగింది. ఎలిజబెమ్మ గర్భంలోని శిశువు ఆనందంతో గెంతులు వేసింది, ఆ ఇల్లంతా స్తుతులతో నిండిపోయింది. ప్రేమతో సాగే విశ్వాసము అప్పుడే పరలోక జీవితంలో పాలుపంచుకోవడం ప్రారంభిస్తుంది.

అయితే, మన సొంత విశ్వాసం ఎల్లప్పుడూ స్థిరంగా ఉండదని మనకు తెలుసు. మనం కొన్నిసార్లు నమ్మకానికి బదులు భయాన్ని, సేవకు బదులు స్వార్థాన్ని, నిరీక్షణకు బదులు నిరాశను ఎంచుకుంటాము. కాబట్టి, ఈ పవిత్ర బలిపూజ రహస్యాలను కొనియాడటానికి మనలను మనం సిద్ధం చేసుకుంటూ, ప్రభువు యొక్క కనికరాన్ని, గుణప్రాప్తిని అడుగుదాము.

ప్రసంగము (HOMILY)

ఒక ప్రశాంతమైన తీరప్రాంత గ్రామంలో ఒక వృద్ధురాలు ఒంటరిగా నివసించేది. ఆమె రోజులు చాలా సరళంగా గడిచేవి: సముద్రపు అలల చప్పుడు, పాత గోడ గడియారం టిక్ టిక్ శబ్దం, మరియు అప్పుడప్పుడు పొరుగువారు వచ్చి వెళ్ళడం. ఒక మధ్యాహ్నం, ఒక వ్యక్తి ఆమెను ఓదార్చడానికి వచ్చాడు; ఒంటరితనం ఆమెను ఎంతో బాధపెడుతూ ఉంటుందని ఆయన అనుకున్నాడు. కానీ, ఆమెను కలిసి వెళ్ళిన తర్వాత ఆయన ఒక అద్భుతమైన విషయాన్ని ఒప్పుకున్నాడు: "నేను ఆమెకు ధైర్యం చెప్పడానికి వెళ్ళాను, కానీ తిరిగి వచ్చేటప్పుడు నా మనస్సే ఎంతో తేలికగా, సంతోషంగా మారింది."

ఆమె వద్ద ఉన్నది చాలా తక్కువ—కొంచెం టీ, పాత కథలు, మరియు ప్రశాంతమైన ఉనికి (presence) or సమక్షం మాత్రమే. అయినప్పటికీ, ఆమె సమక్షం ఆమె చుట్టూ ఉన్న వాతావరణాన్ని మార్చివేసింది.

నేటి సువిశేషంలో జరిగేది కూడా సరిగ్గా ఇదే.

మరియమ్మ తన బంధువైన ఎలిజబెమ్మను సందర్శించడానికి "త్వరపడి" వెళుతుంది. పైకి చూస్తే, ఇది ఒక సాధారణ కుటుంబ సందర్శనలా కనిపిస్తుంది. కానీ ఆ సరళమైన ప్రయాణం వెనుక, పవిత్ర గ్రంథంలోని అత్యంత గొప్ప రహస్యాలలో ఒకటి దాగి ఉంది: దేవుడు నిశ్శబ్దంగా మరొకరి ఇంటికి మోసుకువెళ్ళబడుతున్నాడు.

అక్కడ ఏమి జరిగిందో గమనించండి. మరియమ్మ వచ్చిన క్షణంలోనే, అక్కడ ఆనందం ఉప్పొంగింది. ఎలిజబెమ్మ పవిత్రాత్మతో నింపబడింది. ఆమె గర్భంలోని శిశువు ఆనందంతో గెంతులు వేసింది. దీవెనల మాటలు వెల్లువెత్తాయి. మరియమ్మ ఎటువంటి ధనాన్ని, అధికారాన్ని లేదా గొప్ప ప్రకటనలను తీసుకురాలేదు. ఆమె కేవలం క్రీస్తును మాత్రమే తీసుకువచ్చింది. అయినప్పటికీ, క్రీస్తు యొక్క ఆ గుప్త సమక్షం సమస్తాన్ని మార్చివేసింది.

జీవితంలో మాటల కంటే మన సమక్షం (ఉనికి) ఎంతో ప్రాముఖ్యమైన క్షణాలు ఉంటాయి. నర్సులు (పరిచారికలు) కొన్నిసార్లు స్పృహ లేని లేదా స్పందించని రోగుల గురించి మాట్లాడుతుంటారు; వారిని ప్రేమించేవారు గదిలోకి ప్రవేశించినప్పుడు వారు స్పందిస్తారట. ఒకరి చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంటారు. ముఖంలో మార్పు వస్తుంది. గుండె కొట్టుకోవడం స్థిరపడుతుంది. ఒక నర్స్ ఇలా అన్నది: "ఆత్మ తాను ఇక ఒంటరిగా లేనని గుర్తించినట్లుగా అది అనిపిస్తుంది."

మరియమ్మ సందర్శనలో సరిగ్గా అదే దైవ రహస్యం ఉంది. ఇంకా జన్మించని క్రీస్తు ఆమెలో దాగి ఉన్నాడు, కానీ ఆయన సమక్షం అప్పుడే జీవాన్ని ఇస్తోంది.

నిజమైన విశ్వాసం ఎల్లప్పుడూ చేసేది ఇదే. విశ్వాసం అనేది కేవలం వ్యక్తిగత నమ్మకం మాత్రమే కాదు. విశ్వాసం కదులుతుంది. విశ్వాసం ప్రయాణిస్తుంది. విశ్వాసం క్రీస్తును ఇతరుల వైపుకు మోసుకెళుతుంది. మరియమ్మ పరలోకారోపణ పండుగ ఆ విశ్వాస జీవితం యొక్క పరిపూర్ణతను కొనియాడుతుంది. తిరుసభ మరియమ్మను కేవలం ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఎన్నుకోబడినందుకు మాత్రమే గౌరవించడం లేదు. ఆమె తన జీవితాంతం నమ్మకంగా ఉన్నందుకు తిరుసభ ఆమెను గౌరవిస్తుంది: నజరేతులో, బెత్లెహేములో, పరదేశిగా ఉన్నప్పుడు, సాధారణమైన గుప్త జీవిత సంవత్సరాలలో, కానా విందులో, మరియు చివరగా సిలువ పీఠం వద్ద కూడా ఆమె నమ్మకంగా నిలిచింది.

ఆమె మహిమ పరలోకంలో ప్రారంభం కాలేదు. అది దైనందిన జీవితంలో దేవునిపై ఉంచిన నమ్మకంతో ప్రారంభమైంది.

ఒక ఉపాధ్యాయుడు ఒకసారి తన విద్యార్థులతో ఇలా అన్నాడు: గొప్పతనం అనేది జరుగుతున్నప్పుడు తరచుగా కంటికి కనిపించదు. ఆయన ఒక చిన్న ఓక్ చెట్టు గింజను (acorn) (or ఓక్ విత్తనం) చూపిస్తూ, "దీనిలో ఓక్ చెట్టు ఎవరికి కనిపిస్తోంది?" అని అడిగాడు.

మొదట విద్యార్థులు నవ్వారు, ఎందుకంటే వారికి కనిపించింది కేవలం ఒక చిన్న గింజ మాత్రమే. కానీ దాని లోపల ఒక భారీ వృక్షం దాగి ఉంది.

లోకం దృష్టిలో మరియమ్మ జీవితం చాలా చిన్నదిగా కనిపించింది. ఒక పల్లెటూరి అమ్మాయి. ఒక సాధారణ తల్లి. సైన్యాలు లేవు. రాజకీయ అధికారం లేదు. సమాజంలో గొప్ప హోదా లేదు. అయినప్పటికీ, ఆమె జీవితంలో దేవుని రాజ్యం విస్తరిస్తూ ఉంది.

ఈ రోజు పరలోకారోపణ మహోత్సవం దేవుడు మొదటి నుండి ఆమెలో చూసిన దానిని బయలుపరుస్తోంది.

ప్రకటన గ్రంథం మనకు సూర్యుణ్ణి ధరించిన స్త్రీ మరియు ఆమెను ఎదిరించే రాక్షస సర్పం యొక్క అద్భుతమైన చిత్రాన్ని ఇస్తుంది. మంచి అనేది ఎల్లప్పుడూ పోరాటాన్ని ఎదుర్కొంటుందని ఇది మనకు గుర్తుచేస్తుంది. విశ్వాస జీవితం అనేది ఎప్పుడూ పోరాటం లేకుండా సాగదు.

కొన్నిసార్లు మనం పుణ్యాత్ములకు ఎటువంటి ఇబ్బందులు లేదా భయాలు ఉండవని అనుకుంటాము. కానీ మరియమ్మకు సందేహాలు తెలుసు. తప్పుడు అర్థాలు చేసుకోవడం తెలుసు. వేదన తెలుసు. ఒక ఖడ్గం ఆమె హృదయాన్ని గుచ్చుకుంటుందని సుమ్యోను ఆమెను హెచ్చరించాడు. తన కుమారుడిని తృణీకరించడం మరియు సిలువ వేయడం ఆమె కళ్లారా చూసింది.

అయినప్పటికీ, కీడు చివరి మాట కాలేకపోయింది.

యుద్ధకాలపు ఐరోపా నుండి ఒక కథ ఉంది: ఒక కుటుంబం ప్రతి రాత్రి చీకటిలోనే బ్రతకవలసి వచ్చింది. శత్రు విమానాలు లక్ష్యాల కోసం వెతుకుతుంటాయి కాబట్టి బయటికి కనిపించే ప్రతి వెలుగును ఆపివేయవలసి వచ్చింది. కానీ ఒక తల్లి, తన నవజాత శిశువు చీకటికి భయపడుతున్నందున, మందపాటి తెరల వెనుక రహస్యంగా ఒక చిన్న కొవ్వొత్తిని వెలిగించి ఉంచింది. ఒక పొరుగువాడు తరువాత ఇలా అన్నాడు: "బయటి నుండి ఆ వెలుగు

కనిపించలేదు, కానీ ఇల్లంతా ఏదో తేడాగా, ప్రశాంతంగా ఉన్నందున అక్కడ వెలుగు ఉందని మాకు అర్థమైంది."

ఆ దాగివున్న వెలుగే మరియమ్మకు ఒక అందమైన ప్రతీక. ఆమె క్రీస్తును నిశ్శబ్దంగా మోస్తుంది, కానీ ఆమె వెళ్ళే ప్రతిచోటా వాతావరణం మారిపోతుంది.

తిరుసభ కూడా అలాగే ఉండాలి. అణచివేసే అధికారం కాదు, ప్రదర్శనలు కాదు, కానీ ఇళ్లకు, ఆసుపత్రులకు, పాఠశాలలకు, కార్యాలయాలకు మరియు గాయపడిన హృదయాలలోకి క్రీస్తును తీసుకువచ్చే గుప్త నమ్మకత్వమే మనకు కావాలి.

కొన్నిసార్లు క్రైస్తవులు తాము చేసే పనులు చాలా సాధారణమైనవిగా ఉన్నందున తాము సాధించేది ఏమీ లేదని అనుకుంటారు: ఒంటరిగా ఉన్నవారిని సందర్శించడం, నమ్మకంగా ప్రార్థించడం, పిల్లలను చూసుకోవడం, నిశ్శబ్దంగా క్షమించడం, కష్టాలలో నిజాయితీగా ఉండడం, అనారోగ్యంతో ఉన్నవారి పక్కన కూర్చోవడం, నిరాశలో ఉన్నవారిని ధైర్యపరచడం వంటివి.

కానీ ప్రేమతో చేసే ఇటువంటి గుప్త పనులు నిత్యత్వ విలువను కలిగి ఉంటాయని సువిశేషం మనకు గుర్తుచేస్తుంది.

ఒక భయంకరమైన ప్రమాదం జరిగిన తర్వాత ఎమర్జెన్సీ వార్డులో (అత్యవసర విభాగం) ఉన్న గందరగోళాన్ని ఒక వైద్యుడు వివరించాడు. యంత్రాలు శబ్దాలు చేస్తున్నాయి. వైద్య సిబ్బంది రోగుల మధ్య కంగారుగా పరిగెడుతున్నారు. గది అంతా భయం నిండిపోయింది. అయితే ఆ గందరగోళంలో, ఒక సీనియర్ నర్స్ ప్రశాంతంగా ఒక పడక నుండి మరొక పడకకు వెళుతూ, మృదువుగా మాట్లాడుతూ, అందరికీ ధైర్యాన్ని ఇస్తోంది. తరువాత ఆ డాక్టర్ ఇలా అనుకున్నాడు: "ఆమె ఆ గందరగోళాన్ని తొలగించలేదు, కానీ ఆ గందరగోళం కూడా నాశనం చేయలేని ఒక ప్రశాంతతను ఆమె తనతో మోసుకువచ్చింది."

అటువంటి ప్రశాంతతనే మనం మరియమ్మలో

చూస్తాము.

మానవాళి గమ్యం నాశనం కాదని, దైవ మహిమ అని పరలోకారోపణ మనకు చెబుతోంది. మరణం అనేది నిజమే, కానీ అది ముగింపు కాదు. మరణించిన వారిలో క్రీస్తు "ప్రథమ ఫలము" అని పౌలు గారు సెలవిచ్చారు. మరియమ్మ పరలోకారోపణ అనేది, క్రీస్తుకు చెందిన వారందరి కొరకు దేవుడు సంకల్పించిన దానికి మొదటి పుష్పము (చిహ్నము) లాంటిది.

భయం మరియు అలసటతో నిండిన నేటి ప్రపంచంలో ఇది ఎంతో ప్రాముఖ్యమైనది. ఈ రోజు చాలా మంది ప్రజలు తమ హృదయాలలో దాగివున్న భారాలను మోస్తున్నారు: దుఃఖం, ఆందోళన, భవిష్యత్తు గురించి అనిశ్చితి, ఒంటరితనం, నిరాశ, వృద్ధాప్యం పట్ల భయం, మరియు మరణం పట్ల భయం.

పరలోకారోపణ పండుగ నేరుగా ఆ భయాలతో మాట్లాడుతుంది. దేవునిలో జీవించిన మానవ జీవితం ఎన్నటికీ నశించిపోదని అది ప్రకటిస్తుంది.

ఒక కొండ ప్రాంతపు గైడ్ (దారిచూపేవాడు) ఒకసారి ప్రయాణికులను దట్టమైన మంచు తుఫాను గుండా నడిపించాడు. కంటికి ఏమీ కనిపించడం లేదు. గమ్యస్థానం కనిపించకపోవడంతో ఆ సమూహం ఎంతో భయపడింది. ఆ గైడ్ కేవలం వారి కంటే ముందు నడుస్తూ, మంచుపై తన అడుగుజాడలను వదిలి వెళ్లాడు. తరువాత ఆయన వారితో ఇలా అన్నాడు: "మీరు ప్రయాణమంతా చూడవలసిన అవసరం లేదు. నేను నడిచిన చోట మీ పాదాలను ఉంచితే సరిపోతుంది."

తిరుసభకు మరియమ్మ అటువంటి దారిచూపే వ్యక్తి లాంటిది. ఆమె మనకు నిరీక్షణకు చిహ్నంగా ముందు నడుస్తోంది. మరి ఆమె కంటే ముందున్న నిజమైన మార్గదర్శి క్రీస్తు ప్రభువే, ఆయనే మరణాన్ని జయించి నిత్యజీవంలోకి ప్రవేశించారు.

కాబట్టి, పరలోకారోపణ మహోత్సవం కేవలం మరియమ్మ గురించి మాత్రమే కాదు. ఇది మన

భవిష్యత్తు గురించి. ఇది ఇప్పుడు మనం జీవించవలసిన శిష్యత్వపు అర్థం గురించి.

ప్రేమతో సాగే విశ్వాసము అప్పుడే దైవ మహిమలో అడుగుపెడుతోంది. దేవునిపై ఉంచే ప్రతి నమ్మకం, ప్రతి నిశ్శబ్ద త్యాగం, దేవునికి చెప్పే ప్రతి నమ్మకమైన "అవును", ప్రేమతో చేసే ప్రతి గుప్త కరుణాకార్యం అప్పుడే నిత్యత్వానికి చెందినవవుతాయి.

మరియమ్మ వలె, మనం కూడా క్రీస్తును ఈ లోకంలోనికి మోసుకువెళ్లడానికి పిలవబడ్డాము. ఎక్కడైతే క్రీస్తు ప్రేమతో మోసుకువెళ్ళబడతాడో, అక్కడ జీవం మళ్లీ ఆనందంతో గెంతులు వేస్తుంది. ఆమేన్.